

# BERNARD MINIER



# LOVA



**Ljndeni**

Od autora bestsellerov  
*Mráz, Kruh, Tma, Noc,  
Sestry a Údolie*

# Lov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na  
[www.lindeni.sk](http://www.lindeni.sk)  
[www.albatrosmedia.sk](http://www.albatrosmedia.sk)

## Ljndeni

**Bernard Minier**

**Lov – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.  
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná  
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

  
**ALBATROS MEDIA**

**LOV**



**BERNARD MINIER**

**LOV**

**Ljndeni**



*Iba nemilosrdná jasnozrivosť voči sebe samému  
môže dať právo posudzovať iných.*

Christa WOLF





## UPOZORNENIE

*Čitateľky aj čitatelia sa určite budú nazdávať, že sedem prepádov nožom za jediný víkend v centre mesta Toulouse môže pochádzať iba z autorovej fantázie. Nie je to však tak. Tých sedem prepádnutí, vzájomne vôbec nesúvisiacich, za sotva štyridsaťosem hodín sa naozaj stalo. Len som ich premiestnil v čase, pretože sa odohrali v júni – a nie v októbri 2020. Rovnako existuje „mesiac poľovníkov“, no tí, ktorých tieto javy nadchýňajú, zistia, že som ho pre potreby fikcie posunul o jeden týždeň. A napokon, mnohé fakty a historiky o situácii na predmestiach a v polícii sú inšpirované reálnymi udalosťami a autentickými svedectvami, ibaže som ich z rešpektu voči dotknutým osobám vo svojom príbehu zmenil. Na druhej strane ústredný príbeh, príbeh „poľovačky“, pochádza výlučne z mojej fantázie. Lebo také je poslanie autora fikcie: vymýšľať príbehy ešte realnejšie ako sama skutočnosť. Takže „akákoľvek podobnosť s existujúcimi alebo nežijúcimi osobami“ atď.*



*Nekričal. Pokojne dýchal, ústa mal otvorené. Máčal ho dážď: vnikal mu do očí, stekal po šiji, po celom chrbte pod vojenským oblečením. Cítil tisícky malých rezov od ostrých hrotov, čo mu vnikali do tela, trhali ho milimeter po milimetri. Krk, líca, ramená a bruď mu sťahoval kovový ostnatý drôt. Pod jedným hrotom, ktorý sa mu dotýkal krčnej tepny, si cítil pulz. Spleť ocelových pozinkovaných hrotov vytvárala hrozivé väzenie.*

*Nehybne sledoval, ako zostupujú z kopca. Ako kráčajú k nemu. Je obdivuhodné, do akej miery môže mať človek v takej chvíli jasné myšlienky. Tak ako keď bol so svojimi mužmi v Afganistane či v konzskom lese obkľúčený početnejšími, nadrogovanými a na smrť pripravenými nepriateľmi. Tí, čo sa približovali, neboli ani nadrogovaní, ani odhodlaní zomrieť, to zomierala ich civilizácia. Tá, ktorú po celý svoj život bránil. Vedel, že sa ocitol na zlej strane dejín, no v tej chvíli to nebolo nijako dôležité. Treba povedať, že osud mal vo svojich rukách: cítil ostré hrotky, čo sa mu ponárali do dlaní, kvapkala mu z nich krv... Stačilo by silno potiahnuť a všetko by bolo skončené. Na čo myslel v tej chvíli? Pomyšlel si, že táto doba mu už v nijakom prípade nepatrí...*



# SPLN MESIACA

Spln mesiaca. Ako v tých filmoch zo skupiny Z, ktoré obľuboval. Príbehy so zombiami alebo s upírmi. Tu neboli upíri. Ani zombie. Bolo tu čosi oveľa horšie. Bolo to za ním, neďaleko. Niekde v lese.

Pod tou koženou vecou sa mu zle dýchalo.

Stačil zazrieť ich tváre, keď ho vyťahovali z kufra auta. Oči mu klipkali, oslepila ho žiara fakiel' a majákov. Iba na okamih, nič viac. No stačilo to, aby pochopil. Svetlo v ich očiach mu naznačilo, že to nie je hra. No ak by aj bola, táto hra by bola... *smrteľná*.

Nechali mu istý náskok. V lese bolo prítmie. Povedal si, že ešte má šancu. Kdeže.

Netušil, kde sa nachádza. Váznilo ho na mieste, kde bolo cítiť kónský trus, zvieratá, kožu, kde za dverami cinkali kovové predmety, kde počul erdžanie koní a tlmený dupot kopýt. Taký hluk poznal iba z televízie. V živote nevidel jediného koňa.

Potom ho zatvorili v kufri veľkého auta, ktoré páchlo novotou. A viezli ho asi hodinu, možno aj dve. Kým ho vyložili uprostred lesa.

Les pokrýval kopce, noc zahaľovala les, strach mu zastieral myšlienky. Jeho strach mal aj zvuk – jeho vydeseného dychu a bijúceho srdca –, mal aj pach – jeho potu a tej páchnucej veci na jeho hlave – a mal aj farbu – čiernu, temnotu lesa, černotu duše tých mužov, čerň vlastnej kože.

*Bežať... Skákať, liezť, padať, ísť ďalej...*

Na konci s dychom sa zachytával trčiacich konárov, prechádzal cez potoky bublajúce pod napadaným lístím, v tme sa potkýnal o korene či skaly. Ešte si nevyvrtol členok, ale tomu sa nemohol vyhnúť. Tá vec, čo mu dali na hlavu, ho zadúšala a nedarilo sa mu stiahnuť si ju pre remeň upevnený pod bradou. A nemala ani otvor na ústa. Všade pod tým to páchlo zverou, vývratkami. Klipkal očami pre kvapky potu, čo ho pálili na rohovke. Nohy mu oťažievali a navyše mu pod rebrami vystreľovala pichľavá bolesť. Nebol zvyknutý bežať. A už vôbec nie uprostred lesa. Poznal iba svoje mesto, svoje schodištia, svoje spojovacie chodby. Potil sa ako prasa. Hoci bol nahý. Semenníky sa mu pohojďovali medzi stehnami, bežal čoraz nešikovnejšie, chodidlá aj kolená mal doráňané od kameňov. V tej ľadovej noci na konci októbra mu malo byť zima. No od behu a stresu mu vrela krv, kým v popolavom svite mesiaca sa mu nad tou vecou na hlave vznášal opar.

Odrazu cez diery v tej koženej veci zazrel pomedzi dva múry vysokých tmavých stromov akési ohromujúce veľké svetlo, akúsi guľu matného svetla, ktorá žiarila na nočnej oblohe ako silný reflektor. To dúhové halo ho mohlo viesť. Vrátila sa mu nádej. Nezmyselná. Mohol tam niekto byť, nejaký dom... *pomoc...*

Znovu počul za sebou mužské hlasy, dolu pod svahom, v tme, odkiaľ prišiel on. Zmocnila sa ho hrôza. Bolo mu až na vracanie. Zrýchliť, no vo svaloch sa mu nazhromaždila kyselina mliečna a to ho spomaľovalo. Modlil sa, aby nedostal kľč – nie teraz! V tepnách sa mu búrila krv. Hemoglobín, leukocyty, lymfocyty. Krv, to bol život.

A on chcel žiť. Miloval život.

2.30 nadránom. Šiel autom po malej a čoraz užšej ceste, ktorá raz stúpala a inokedy klesala v kopcach Ariège, ďaleko na juh od tou-

louskej aglomerácie. Ponárala sa do lesa. Potom z neho vyšla popri lúkach a osamotených farmách. Nato sa doň opäť ponorila.

Bola tmavá noc. Rozvidnieť sa malo až o niekoľko hodín.

Skončil službu v nemocnici a vracal sa domov. Keď príde, žena a chlapi budú spať, a keď sa zobudia, iba on bude spať spánkom spravodlivých. *Spravodlivých?* To sa len uvidí. S rukami na volante si ovoňal golier na košeli. Bola to rovnaká vôňa ako ženina, ale používala jej priveľa.

Zatiaľ čo zdolával zákruty, defilovala pred ním noc a les, čierne ako hriech. Bol na ceste sám. To lesné divadlo a reŕaziace sa zákruty vo svetle reflektorov mali v sebe čosi nebezpečne hypnotické.

Ponáhlal sa domov. Oči mu začínali klipkať. *O takú štvrthodinku budeš vo svojej posteli.* Naširoko otvoril oči, potriasol hlavou, pohýbal čelustami a zvýšil hlasitosť. Dom Christine bol od jeho domu vzdialený iba dvadsať kilometrov, no pustil si hudbu, aby nezaspal. Staré kúsky ako Traveling Wilburys, Dylan, Harrison, Tom Petty, Roy Orbison a Jeff Lynne: dobrý zvuk, keď ešte nebol nasýtený elektronikou a sfušovaný sotva pubertálnymi dídžejmi.

Noc v nemocnici bola dlhá, no posledné dve hodiny v náručí Christine mu poskytli príjemné a vyčerpávajúce osvieženie.

Spoznal ju na tinderi. Táto aplikácia mu opakovane umožňovala stretávať sa, na druhej strane mu však prinášala pocit previnenia a pošpinenia. Ako to šlo dohromady? Aký zmysel mali všetky tie „swipy“ a „matche“? Usídlil sa v ňom nevýrazný kritický hlas, ktorý mu vravel, že porno a miesta stretávania, ľúbostné vzťahy – v každom prípade tie jeho – sa čoraz viac podobajú na trh so zvieratami.

*Už nie sme len tí, čo konzumujú, už sme konzumované produkty,* pomyslel si. *Konzumovateľné a potom odhodené...*

Vedel, že takéto úvahy – ako aj tie o hudbe – znamenali, že *starne*. Hoci mal iba štyridsať rokov, rozmýšľal už ako starý, ako jeho ro-

## BERNARD MINIER

dičia – nech odpočívajú v pokoji. To mu ustavične opakovala žena aj deti. Len Christine vedela pozdvihnúť jeho ego, vravela mu, že má famózne telo na chlapa v jeho...

*Doriti!* Z lesa sa čosi vynorilo a skočilo na cestu pred ním.

*Jeleň! Skurvený jeleň!* Zahrešil. Prineskoro zbadal majestátne parohy zvieratá, čo sa vrhlo pred reflektory auta. Nadvihol sa a skočil na brzdu, ale zrážke zabrániť nemohol. V poslednej chvíli, tesne pred nárazom, sa jeleň naňho pozrel. Vo svetle reflektorov uvidel vydesené, takmer ľudské oči.

Náraz bol strašný.

Celé vozidlo sa otriaslo, keď sa mu napokon za piskotu pneumatík a drania gúm na asfalte podarilo zabrzdziť. Telo veľkého zvieratá najprv skončilo na kapote pred predným sklom a potom spadlo na cestu.

Hneď otvoril dvere a vystúpil. Všimol si pokrčenú kapotu, a keď prešiel ďalej, uvidel vo svetle na asfalte ležiacu masu a za ňou obrovský tmavý tieň.

Otvoril ústa, nemohol sa nadýchnuť. Zrenice sa mu rozšírili. Bol si istý, že na ten obraz nikdy nezabudne.

*Pretože na ceste neležalo zvieratá: bol to nejaký muž.*



# **PONDELOK**



# 1

Noc. Les. Svetlá. Nad nimi mesiac. Osvetlené stromy. Množstvo stromov. A veľmi málo domov. Len sem-tam nejaká farma. Izolovaná. Opustená. Vytiahli ich z postele o štvrtej nadržanom.

– Je to tu zelené, – poznamenala Samira.

Nikto iný sa neozval. Servaza práve vytrhli zo zlého sna, v ktorom večeral v spoločnosti všetkých, čo počas jeho života ako policajta zomreli. Vtom zavibroval telefón na nočnom stolíku. Bol to Chabrilac, nový šéf súdnej polície. Prokurátor z Foix zavolał uprostred noci službe na prokuratúre v Toulouse a tá zavolała šéfovi polície pre podozrivú smrť na cestách pri Ariège. Mladého muža zrazilo auto o 2.30 nadržanom. Zjavne vybehol z lesa pred vozidlo a šofér nemohol nič urobiť.

– Nehoda na ceste? – ozval sa ohromený Servaz, ktorý sa ešte celkom neprebral, a pozrel sa na hodinky.

– Mal na sebe jeleniu hlavu... bol zranený a máme všetky dôvody domnievať sa, že... hm... pred niečím utekal... *alebo skôr pred niekým...*

Servaz sa vzápätí dokonale prebral.

– Nehoda na ceste? – neveriacky opakovala Samira, keď jej o päť minút neskôr zavolał.

– Nehoda? – o chvíľu nato zašepkal Vincent, aby nezobudil Charlène.

Samira Cheungová a Vincent Espérandieu: dva najlepšie prvky jeho vyšetrovacej skupiny. Zo začiatku mal problém s ich prijatím. Samira sa podobala na vynervovanú predstaviteľku gotickej subkultúry a Vincent zas vyzeral ako priveľmi afektovaný mladík. Po ich príchode sa Servaz stretol s celým radom viac či menej homofóbnych alebo sexistických podozrení, klebiet a urážlivých žartov. Zarázil to. A zveroval jednému aj druhému čoraz väčšiu zodpovednosť. Vedel spoznať dobrého vyšetrovateľa. Samira a Vincent sa dostali do jeho skupiny pred dvanástimi rokmi. Odvtedy už pretieklo veľa vody. Vzal termosku s kávou, ktorú mu zozadu podala Samira. Nalial si z nej do svojho hrnčeka. Spustil okienko, potom aj rúško a upil si hlt, kým Vincent šoféroval. Naklonil sa a pozrel cez predné sklo na nočnú oblohu. Smial sa na nich okrúhly mesiac v splne.

Keď asi sto metrov pred sebou zazreli svetlá majákov lemujúce vysoké stromy, spomalili. Vincent zabrzdil. Servaza prekvapil počet vozidiel. Za žltými páskami uvidel postavy. Veľmi silné svetlá a akýsi stan. Ten v prítmí vystupoval jasnejšie. Zastali na trávinatej krajnici.

– Nie sme tu prví, – skonštatoval Espérandieu s rukami na volante, – vyzerá to ako špička u polišov.

– Čo tu hľadajú? – spýtala sa Samira a nahla sa medzi sedadlá.  
– Obrátia sa na nás alebo to dajú žandárom?

– V každom prípade sa len zriedka vidí toľko ľudí pri obyčajnej dopravnej nehode, – povedal Vincent.

Keď vystúpili, obloha sa zatiahla a mesiac zmizol. Vykročili k deliacej páske a nad očami si pridržiavali ruku, aby ich neoslepovala žiara majákov. Servaz si pomyslel, že život je ako tie majáky: svetlo medzi dvoma večnosťami noci. Zaszvieti iba na chvíľu a potom zhasne. A jediné, čo zostane, je spomienka na to svetlo. Aj on napokon zhasne.